

Daňové zákony tvoří oblast právního řádu, která je veřejností velmi citlivě vnímána. Důvodem je skutečnost, že tyto zákony určují způsob a rozsah, kterým se každý subjekt podílí na financování potřeb státu. Na jedné straně ovlivňují majetkové poměry daňových subjektů a na straně druhé podmiňují možnosti státu při financování jeho potřeb. Přirozeně zde vzniká rozpor mezi daňovým poplatníkem, který má zájem na tom, aby odevzdal co nejmenší podíl ze svého příjmu a státem, který naopak vyvíjí snahu k zabezpečení dostatečného množství zdrojů na krytí svých potřeb.

Poslední reforma naší daňové soustavy vstoupila v život před téměř třinácti lety. Došlo k ní pod vlivem závažných změn v ekonomické sféře, přechodu od centrálně plánovaného hospodářství k tržní ekonomice. Daňové zákony platné od roku 1993 byly mnohokrát novelizovány, zejména ve snaze směřující k odstranění jejich nedostatků. Změny daňových zákonů byly podmíněny i politickými vlivy, neboť názory pravicově a levicově orientovaných politických subjektů na daňové právo jsou velmi odlišné. V souvislosti se vstupem České republiky do Evropské unie došlo v roce 2004 také k harmonizaci našeho daňového práva s právem Evropských společenství. Největší změny byly uskutečněny v oblasti nepřímých daní. Výsledkem byly nové zákony o dani z přidané hodnoty a o spotřebních daních. V oblasti přímých daní se harmonizace dotýkala daní z příjmů v oblastech fúzí, zdaňování dceřinných a mateřských společností, a problematiky zamezení dvojího zdanění.